

[Ole Bjørn Kraft.]

Flyvevaabenet, og at det er i stadig Udvikling, mindst i samme Grad som Flyvevaabenet. Og dertil kommer, at Flyvevaabenet selv udvikler et Modvaaben mod Bombardementsmaskinernes Trusel mod Byerne og deres Befolkning igennem Jagertyperne. Men jeg vil gerne medgive, at Spørgsmaalet er ikke løst hermed. Thi selv om jeg kunde overbevise min Modpart om dette, vilde han altid kunne falde tilbage paa Paastanden om, at det er umuligt for os at tilvejebringe et saadant Værn, der, selv om det naturligvis ikke kunde garantere mod enhver Ødelæggelse — thi det kan intet Vaaben, Krig uden Tab af Menneskeliv og materielle Goder kan ikke tænkes (Afbrydelse af *J. P. Nielsen*) —, dog kunde skabe en Sikkerhed, som stod i Forhold til den Sikkerhed, der tidligere kunde tilvejebringes. Jeg er enig med det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen, der vistnok afbrød mig i dette Øjeblik, i, at alle Bestræbelser i alle Lande bør sættes ind paa at umuliggøre Krig, men jeg har ikke endnu hørt, at det ærede Medlem eller noget andet æret Medlem eller noget andet Menneske kunde paa vise en Vej, der kunde sikre, at der ikke paa ny kan opstaa Krig, saaledes som der hidtil i Historien altid er opstaaet Krige. Vi maa sandelig beskæftige os med den Virkelighed, i hvilken vi lever, og vogte os vel for at gøre Livet til en Fantasi, der ikke har nogen Bund i Virkeligheden. Jeg indrømmer naturligvis, at en Bevisførelse overfor det højtærede Socialdemokrati vil være vanskelig, fordi, selv om jeg kunde fremføre de vægtigste Argumenter, de tungeste vejende militærpolitiske og militærtekniske Grunde, vilde jeg til sidst — saaledes gaar det jo stedse — støde paa det socialdemokratiske og radikale Dogme, som synes helligt og ukrænkeligt, Dogmet om, at det danske Folk overhovedet ikke formaar at udrette noget som helst i forsvarsmæssig Henseende, end ikke hvad andre smaa og mindre Stater formaar. Denne Betragtning staar i den mest skrigende Disharmoni til de Synspunkter, man ellers gør gældende, naar det drejer sig om vore Muligheder paa alle andre Omraader, men den er aabenbart ophøjet til en Trossætning, og Tænkning om dette Spørgsmaal er derfor forbudt. Men jeg vil alligevel bestræbe mig for at klarlægge, hvorledes Sagen stiller sig for os, og mine Ord har da et naturligt Bud til de Kredse indenfor de to Partier, som endnu har forbeholdt sig Retten til selvstændig Overvejelse af disse Problemer.

Naar en afrustningsvenlig Agitator og

Politiker beskæftiger sig med disse Forhold, tænker han i Regelen ikke meget logisk, men giver straks sin Fantasi frie Tøjler, ofte lidet tænkende paa, at hans frygtelige Skildringer dels af Flyvevaabnenes Mængde, dels af de krigsførende Magters faste Forsæt om at føre Krig mod Kvinder og Børn og kulturelle Værdier stiller hans Ord ved andre Lejligheder, naar han peger paa Fredstankens Vækst i Befolkningerne, den Sikkerhed, som er skabt for de smaa Nationer o. s. v., i en ejendommelig Belysning. Det fredelige Lam, som vi møder ved den ene Lejlighed, er pludselig forandret til en graadig Ulv. For den socialdemokratiske Agitators Blik, naar han kommer ind paa disse Spørgsmaal, er Himmelen altid formørket af Aeroplaner, der alle synes kun at have eet Maal, en eneste Eksistensberettigelse: at kaste sig over vort Land, i første Række over dets Hovedstad. Og saa kan man naturligvis godt forstaa, at han opgivende lader Armene synke. Men denne Skildring har jo intet med Virkeligheden at gøre. Hvis man udelader alle politiske Betragtninger over, hvilke Konfliktmuligheder der foreligger, og vor Stilling til disse Muligheder og udelukkende holder sig til de rent talmæssige Kendsgerninger, sammenstillet med Teknikkens Muligheder, vil man komme til et noget andet Resultat end den Skildring, som jeg nys her har omtalt.

Jeg har liggende her foran mig en Statistik, en Opgørelse over de europæiske Luftstridskræfter i Aaret 1927, og jeg haaber, det vil interessere det ærede Medlem Hr. Alsing Andersen, der talte i Gaar, at den Opgørelse, jeg her henholder mig til, stammer just fra hin Kaptajn Brunskog, som det ærede Medlem mente, at de konservative Partier ikke ønskede at citere. Den stemmer i øvrigt i alt væsentligt med andre foreliggende Opgørelser, ogsaa Folkeforbundets. Efter den havde Frankrig i dette Aar 2 560 Flyvemaskiner, England 1 540, Italien 1 000, Rusland 700, Spanien 600, Polen 500, Tjsekoslovakiet 450, Belgien 230, Rumænien 180, Svejts 140, Portugal 120, Nederlandene 120, Finland og de baltiske Stater, som Kaptajnen slaar sammen til eet, 175, de skandinaviske Stater, som han ligeledes slaar sammen, 230 og de øvrige europæiske Stater 270, i alt 8 815 Flyvemaskiner. Tyskland, Østrig, Ungarn, Bulgarien staar opført med 0 (*En Stemme: Danmark?*). Danmark staar ikke specielt opført i denne Redegørelse, men jeg har set en Opgørelse i et tysk Værk af de forskellige Landes Luftstridskræfter, og der staar den danske Hær og Flaade meget